

ZOYP ΦΙΞ

Ευλικρινείς ευχαριστίες σε όσους βοήθησαν στη συγγραφή του *Ζουρ φιξ* δίνοντας πληροφορίες για την Αθήνα και την Τήνο, σε δεκαετίες που δεν έζησα. Ευχαριστίες σε όσους άνοιξαν τις καρδιές τους και μου αφηγήθηκαν ιστορίες, σε όσους άνοιξαν τα σπίτια τους για να φιλοξενήσουν τους ήρωες του βιβλίου, σε όσους με βοήθησαν στην επαλήθευση πληροφοριών ή συνέβαλαν στην αληθοφάνεια με τις γνώσεις τους, σε όσους έδωσαν ιδέες για τους επινοημένους χαρακτήρες: Ανδρέα Αλαμάνο, Τάσο Αρνιακό, Μελίνα Βατινέλ, Ραλία Θεοδοσοπούλου, Βαγγέλη Κουμαριανό, Αντώνη Λεγάκη, Αλιβιάδα Ρασούλη, Χριστίνα Σινωπλή-Παππά, Μαρία Σίτα, Μαρίνο Σουράνη, Ντίνα Στυροπούλου, Αλέξανδρο Φιλιππίδη. Να είστε καλά!

ΛΩΡΗ ΚΕΖΑ

Ζουρ φιξ

© 2018, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Λώρη Κέζα

Εικόνα εξωφύλλου: Πάβλος Χαμπίδης

Επιμέλεια: Γαβριέλλα Σωτηροπούλου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-113-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλητός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιασδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΛΩΡΗ ΚΕΖΑ

ΖΟΥΡ ΦΙΞ

 ποταμός

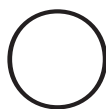
ΑΘΗΝΑ 2018

*Της Μαρίας-Χριστίνας
αδελφής και προστάτιδας*

Πέμπτη 15 Σεπτεμβρίου 2016

1.

ΙΩΣΗΦ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ κατηφόριζε τον πεζόδρομο της Βουκουρεστίου με τον αέρα του ευτυχισμένου ανθρώπου. Αν και το χαμόγελο ήταν συγκρατημένο, γελούσαν τα μάτια του. Περπατούσε αργά και σταθερά χωρίς να βιάζεται, χωρίς να πιέζεται. Πάντα έτσι ήταν ο βηματισμός του, αργός και σίγουρος, ακόμα και τις εποχές που οι δουλειές ήταν πολλές και ο χρόνος περιορισμένος. Συνταξιούχος πια, είχε διατηρήσει το παράστημα και ένα επιφυλακτικό ύφος ανωτερότητας. Είχε πάντα μια ελαφρά υπεροψία την οποία κάλυπτε με την εξυπνάδα και τους καλούς του τρόπους. Δεν κρατούσε τσάντα, ποτέ του δεν είχε τσάντα. Δεν ήθελε να σέρνει κάτι μαζί του, ούτε καν ομπρέλα τις βροχερές μέρες. Κρατούσε μόνο την εφημερίδα του, την *Καθημερινή*, την οποία αγόραζε από το περίπτερο της οδού Βασιλίσσης Σοφίας, δίπλα στη στάση του λεωφορείου που τον μετέφερε καθημερινά από τη Φιλοθέη στο κέντρο. Είχε κάθε μέρα κάποια δουλειά στο κέντρο, να πληρώσει έναν λογαριασμό ρεύματος ή κάτι τέτοιο ανάλογης σπουδαιότητας.

Αποβιβαζόταν στη στάση Ευαγγελισμός και διέσχιζε το Κολωνάκι μέχρι να πάει στην τράπεζα ή σε κά-

ποιο καφέ. Του άρεσε το περπάτημα, αυτή ήταν η γυμναστική του και σε αυτήν απέδιδε την καλή φυσική του κατάσταση. Είχε την τύχη κάποιες φορές στη διάρκεια της διαδρομής να αποσπάσει ένα βλέμμα, να τον κοιτάξει στα μάτια κάποια άγνωστη. Πέρασε όλη του τη ζωή αναζητώντας αυτό το βλέμμα, την αποδοχή, τον θαυμασμό. Αν η άγνωστη χαμογελούσε, όποια κι αν ήταν αυτή, ανεξαρτήτου ηλικίας ή εμφάνισης, ένιωθε ότι το μέλλον τού ανήκει. Θυμόταν με μια μικρή έπαρση κάτι που είπε μια εξαδέλφη της συζύγου του, «Ζοζέφ, μεγαλώνεις όμορφα». Του άρεσε αυτό, το επαναλάμβανε από μέσα του συχνά, «Ζοζέφ, μεγαλώνεις όμορφα». Είχε αυτή τη μεγάλη τύχη, να παραμένει γοητευτικός παρά την ηλικία του.

Η καλή διάθεση του Ρεμούνδου, του κυρίου Ιωσήφ για τις υπαλλήλους του, του Ζοζέφ για τις γυναίκες που τον αγαπούσαν, είχε λογική εξήγηση. Είχε αποφασίσει να βάλει τέλος στη ζωή του με τρόπο αντάξιο της γοητείας του. Θα πέθαινε από το πολύ σεξ ακριβώς όπως άλλοι τρώνε του σκασμού και αφήνουν την τελευταία τους πνοή σε γιορτινό τραπέζι. Εκείνος θα συνευρισκόταν του σκασμού και θα άφηνε την τελευταία του πνοή σε γιορτινό κρεβάτι. Δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει άλλο ρήμα πέραν του «συνευρίσκομαι», δεν του άρεσαν οι βωμολοχίες. Μιλώντας για τις ερωμένες του, έλεγε «η κυρία με την οποία βλέπομαστε», «η κοντινή μου φίλη», «μια παλιά μου αγάπη». Ποτέ υποτιμητικά, ποτέ με βρόμικες λέξεις. Αυτές τις

εκστόμιζε μόνο την ώρα της σωματικής επαφής, άγρια και φωνακλάδικα.

Για να κάνει σέξ του σκασμού χρειαζόταν βεβαίως οργάνωση και μεθόδευση ώστε κανείς να μην καταλάβει ότι πρόκειται περί... Δεν ήθελε ούτε στον εαυτό του να ομολογήσει την ήττα του, δεν ήθελε να αρθρώσει από μέσα του τη λέξη «αυτοκτονία». Η ζωή του ήταν γεμάτη επιτυχίες, και αν όλα στράβωσαν μόλις βγήκε στη σύνταξη, δεν ήταν δική του ευθύνη. Πέντε διαφορετικοί πρωθυπουργοί όλων των κομμάτων συνέβαλαν στην οικονομική καταστροφή του. Ο Ιωσήφ Ρεμούνδος ήταν δημιουργός κουμπιών, διάσημος στα πέρατα της πασαρέλας τη δεκαετία του '70, είχε γίνει ο εκλεκτός προμηθευτής του Βαλεντίνο κι από εκεί και πέρα όλοι ζητούσαν τα μικρά καλλιτεχνήματά του. Ο Πολατώφ και ο Ασλάνης τον αποθέωναν τα καλά τα χρόνια. Τα κουμπιά Ρεμούνδου είχαν κάνει τον γύρο του κόσμου μέσα από τις σελίδες της αμερικανικής *Vogue*, είχαν φορεθεί από τη βασίλισσα Βεατρίκη και από πλειάδα ηθοποιών που ξεχάστηκαν. Στην Αθήνα κάθε γυναίκα που σεβόταν τον εαυτό της, όταν ραβόταν, επέλεγε τις δικές του δημιουργίες, κουμπιά από ύφασμα, κουμπιά από κοράλλι, κουμπιά με ημιπολύτιμους λίθους.

Δημιούργησε τη βιοτεχνία του από το μηδέν, από το τίποτα. Αυτή ήταν η δική του εκδοχή. Η γυναίκα του, η Μάρω, το γένος Μπασιώτη, είχε άλλη άποψη. Θεωρούσε ότι εκείνη τον έφτιαξε, ότι χάρη σε εκείνη μεγάλουργησε και του το θύμιζε σε κάθε καβγά, για να τον

βάλει στη θέση του. Η αλήθεια ήταν κάπου στη μέση. Εκείνη είχε κληρονομήσει ένα μαγαζάκι με είδη ραπτικής επί της οδού Πατησίων. Έτσι περιέγραφε ο Ρεμούνδος το κατάστημα του πεθερού του, «μαγαζάκι με τρία κουμπιά και δυο φερμουάρ». Το είχε παραλάβει ως προικώο κλειστό και σκονισμένο, πλην όμως ο χώρος ήταν ιδιόκτητος και η επιχείρηση χωρίς χρέη.

«Ευτυχώς καταργήθηκε η προίκα, ευτυχώς, ευτυχώς» μονολόγησε ο Ρεμούνδος περπατώντας. Τι θα έδινε στην κόρη του αν του ζητούσε ο γαμπρός διαμερίσματα και ρευστό; Ο ίδιος πριν από σαράντα χρόνια και βάλει ευνοήθηκε από τον αρχαίο θεσμό σύμφωνα με τον οποίο η οικογένεια της νύφης έδινε μια περιουσία στον υποψήφιο σύζυγο προκειμένου να γίνει ο γάμος. Εκτός από το μαγαζάκι, με το προικοσύμφωνο είχε πάρει διαμέρισμα εκατόν σαράντα τετραγωνικών επί της οδού Επτανήσου, πλησίον της πλατείας Αγίου Γεωργίου, στην Κυψέλη. Ο Ρεμούνδος είχε υπογράψει το συμφωνητικό με την πεθερά του, όσο εκείνη φορούσε τα ρούχα της χηρείας. Κυκλοφορούσε με τα μαύρα επί έναν χρόνο, το απολύτως μίνιμουμ για την εποχή. Η δική του μάνα, η Ζαμπέτα του δασκάλου, δεν τα έβγαλε ποτέ, αν και έμεινε χήρα νεότατη, με τρία παιδιά. Μαύρες κάλτσες και μαύρο μαντίλι όλη της τη ζωή. Τι ήθελε και τα σκεφτόταν όλα αυτά; Πού τη θυμήθηκε τη μάνα του; Ναι, η προίκα.

Εκείνο το πρωινό, μέσα Σεπτεμβρίου, ο Ρεμούνδος είχε ραντεβού με την κόρη του, αυτή ήταν η υποχρέωση της ημέρας, να συναντήσει τη λατρεμένη. Του είχε

ζητήσει να βρεθούν οι δυο τους για να συζητήσουν κάτι σοβαρό. Την προηγούμενη φορά που συζήτησαν κάτι σοβαρό ήταν για να του ανακοινώσει ότι θα πάει να ζήσει με το ρεμάλι. Για την ακρίβεια, όχι να ζήσει αλλά να συζητήσει με τον μακρυμάλλη που δεν είχε παρουσιάσει στους γονείς της. Λίγο πιο παλιά, όταν θέλησε να συζητήσουν κάτι σοβαρό ήταν για να του ανακοινώσει ότι παρατάει το μεταπτυχιακό της στο Παρίσι επειδή «δεν τη γεμίζει». Ο Ρεμούνδος κάπου στο βάθος του μυαλού του συσχέτιζε αυτά τα δυο, το ρεμάλι και την εγκατάλειψη των σπουδών.

Είχαν ραντεβού στο Zonars με τη μικρή του Λήδα, που δεν ήταν πια μικρή αλλά παρέμενε το κοριτσάκι του, το μικρό του κοριτσάκι, που συζούσε με το τριχωτό ρεμάλι. Έφτασε λίγο πιο νωρίς για να πιάσει καλή θέση. Το ίδιο έκανε όταν είχε προσωπικό ραντεβού. Έβρισκε τραπέζι στο βάθος του ζαχαροπλαστείου, της καφετέριας, του εστιατορίου, ώστε να τη δει να μπαίνει στον χώρο και να προχωρά προς το μέρος του. Στον σερβιτόρο καθυστέρωσε την παραγγελία λέγοντας «περιμένω μια κυρία», με ύφος αμφίσημο και ονειροπόλο, σαν να ομολογούσε «περιμένω μια κυρία που θα έλθει εδώ για να βγάλουμε τα ρούχα και να αγκαλιαστούμε».

Επέλεξε το σωστό τραπέζι, από το οποίο μπορούσε να ελέγχει την είσοδο, και ξεδίπλωσε την *Καθημερινή*. Κανείς από τους θαμώνες δεν πρόσεξε ότι ήταν παλαιό φύλλο. Τα πρωτοσέλιδα όλα μοιάζουν μεταξύ τους, ολίγη από Αλέξη Τσίπρα, ολίγη από Κυριάκο Μητσοτά-

κη. Όταν ήταν τυχερός υπήρχε φωτογραφία της Κριστίν. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να την προσεγγίσει. Του άρεσε πολύ η Κριστίν Λαγκάρντ, κι αν ήταν δέκα χρόνια νεότερος, θα είχε κάνει τα πάντα για μια εκ του σύνεγγυς συνάντηση. Αναρωτιόταν τι μυρωδιά είχαν τα μαλλιά της. Του θύμιζε τη Μάρω στην κοψιά και στη φινέτσα. Δεν είχε παράπονο, η σύζυγός του ήταν η απόλυτη σύζυγος, για συνοδός, για μητέρα, για οικοδέσποινα. Τα υπόλοιπα τα έβρισκε αλλού. Άνοιξε την εφημερίδα στη σελίδα τέσσερα όπου δημοσιευόταν ένα ιατρικό ρεπορτάζ, δηλαδή το ρεπορτάζ που τον είχε εμπνεύσει για την ηρωική έξοδο από τη ζωή. Τίτλος: «Ανακοπή συνταξιούχου από υπερβολική δόση βιάγραφα».

Ο Ρεμόνδος είχε σκεφτεί να σκίσει τη σελίδα και να την κρατήσει, όμως υπήρχε κίνδυνος να βρεθεί το χαρτί διπλωμένο σε κάποια τσέπη ή στο πορτοφόλι του. Κράτησε ολόκληρη την εφημερίδα διπλωμένη. Είχε διαβάσει ότι ο θανάτων κατάπτε είκοσι πέντε δισκία και, σε συνδυασμό με την κατανάλωση αλκοόλ, έμεινε στον τόπο. Ξαναδιάβασε προσεκτικά το κείμενο. Υπήρχε μια ασάφεια. Δεν διευκρινιζόταν αν πήρε τα χαπάκια μονοκοπανιά ή λίγα λίγα, πάντως έζησε τις τελευταίες σαράντα οκτώ ώρες του με σκληρή, πελώρια στύση. Υπήρχε κι άλλη ασάφεια. Δεν ανέφεραν στο δημοσίευμα εάν η στύση αξιοποιήθηκε επαρκώς κατά την αγρυπνία του διημέρου. Κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει περιγραφή, πόσες φορές, κάθε πόση ώρα. Η δημοσιογραφία έχει ξεπέσει, σκέφτηκε, ούτε ένα ιατρικό θέμα δεν μπορούν

να χειριστούν, πτόσω μάλλον τα θέματα Μνημονίων. Αν υπήρχε σοβαρότητα, στο ρεπορτάζ θα είχε διερευνηθεί ο αριθμός των εκσπερματίσεων ώστε τυχόν μιμητές να κάνουν το κουμάντο τους.

Για το αλκοόλ η απόφαση ελήφθη, θα ήταν καμπα-νίτης, ίσως δυο μπουκάλια αλλά με αργό ρυθμό ώστε να μη γίνει ατύχημα και φύγει από τον κόσμο τούτο δίχως χαρά. «Οι τελευταίοι ασπασμοί, οι τελευταίοι σπασμοί» σκέφτηκε. Τι ωραία που θα ήταν αν τα κατάφερνε τέσσερις πέντε φορές, πριν πάθει την ανακοπή. Τι ωραίο σούσουρο που θα ακολουθούσε: «Τα έμαθες για τον Ρεμούνδο; Βρε τον μπαγάσα, πώς τα κατάφερνε έτσι;». Έπρεπε να ρυθμιστεί μια ακόμα λεπτομέρεια για την υστεροφημία, δηλαδή να μαθευτεί ότι η παραφορά ήταν αληθινή και όχι πληρωμένη. Είχε απόλυτη συναίσθηση ότι θα εξέθετε τη Μάρω αλλά και τη Μελίνα, με την οποία διατηρούσαν πολύχρονη σωματική φιλία. Καλύτερα όμως να εκτεθούν οι δυο γυναίκες με αφορμή τις επιδόσεις του παρά να μαθευτεί ότι χρωστά τόσο πολλά στην εφορία ώστε κινδυνεύει να μείνει άστεγος. Τι να πρωτοπληρώσει με την κουτσοσυρεμένη σύνταξη;

Λίγες μέρες νωρίτερα ο Ρεμούνδος είχε λάβει ειδοποίηση για τον πλειστηριασμό του σπιτιού του στη Φιλοθέη. Ο φόρος ακινήτων που προέκυψε με τον νέο νόμο ήταν απρόβλεπτα υψηλός. Δεν μπόρεσε να πληρώσει από τον πρώτο χρόνο, οπότε με τις προσαυξήσεις έφτασε να χρωστά αμύθητο ποσό. Δεν είχε προβλέψει τέτοια δαπάνη όταν έκλεινε την επιχείρησή του για να

πάρει σύνταξη. Επιπλέον η σύνταξή του μειωνόταν κάθε λίγο και λιγάκι, δεν επαρκούσε καν για τα απαραίτητα, είχε κόψει και τον κηπουρό, ρήμαξαν οι τριανταφυλλιές του. Πήγε στη Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία του Ψυχικού, χαμογέλασε, μοίρασε φιλοφρονήσεις στις υπαλλήλους, κέρδισε τη συμπάθειά τους. Του εξήγησαν, το σπίτι είναι τεράστιο και το προάστιο συγκαταλέγεται στα πιο ακριβά της Ελλάδας. Ο καινούργιος φόρος επί των ακινήτων υπολογίζεται με συγκεκριμένους συντελεστές και δεν υπήρχε περίπτωση να διαγραφεί. Τον πληροφορήσαν ότι κι άλλοι κάτοικοι της περιοχής αδυνατούν να πληρώσουν. Ο Ρεμούνδος αντιλήφθηκε μια χαιρεκακία πίσω από τις εξηγήσεις, ειδικά στη φράση «αν το πουλήσετε, θα πάρετε εκατομμύρια και θα πληρώσετε το χρέος».

Έκανε την καλύτερη δυνατή ρύθμιση για το χρέος του, δηλαδή να πληρώνει δόση λίγο μεγαλύτερη από το μηνιαίο του εισόδημα. Αν κατάφερε να ανοικιάσει το κλειστό κατάστημα επί της Πατησίων, και πάλι δεν θα περίσσευε κάτι για τον βιοπορισμό του ζεύγους. Είχε βρει μεσίτη να πουλήσει τη Φιλοθέη αλλά ήταν αδύνατον να βρεθεί αγοραστής για τόσο μεγάλη μονοκατοικία σε τόσο ακριβή περιοχή. Δηλαδή είχε βρεθεί ένας, αλλά ο Ρεμούνδος έκανε τα πάντα για να χαλάσει την αγοραπωλησία.

Ο υποψήφιος αγοραστής έκανε το πρώτο ολέθριο σφάλμα κατά τις συστάσεις. Απευθύνθηκε στον ενικό, με το αριστερό χέρι στην τσέπη. Κατά τη χειρα-

ψία ο κύριος Ιωσήφ διέκρινε πάνω στο πουκάμισό του ψίχουλα, μάλλον από τυρόπιτα που φαγώθηκε βιαστικά. Δεν είχε καμία εκτίμηση για τους ανθρώπους που τρώνε στα όρθια. Έκανε την ξενάγηση στο σπίτι λέγοντας ότι μαζί με την κατοικία δίδονται και τα έπιπλα, που είχαν επιλεγεί από τον αρχιτέκτονα, τον Νίκο Βαλσαμάκη. «Τι να τα κάνω τα έπιπλα, αφού θα το γκρεμίσω και θα χτίσω καινούργες» απάντησε ο υποψήφιος αγοραστής. Ο Ρεμούνδος δεν ήξερε τι ήταν χειρότερο: να ζήσει το ανθρωποειδές σε μια από τις περιφημες δημιουργίες του Βαλσαμάκη ή να την κατεδαφίσει; Εφάρμοσε την τακτική του εμπόρου που δεν θέλει να προχωρήσει σε συμφωνία, ζητώντας ακριβώς τα διπλάσια από αυτά που είχε αναφέρει στον μεσίτη. Για κακή του τύχη η Μάρω μπήκε στην αυλή την ώρα που έβγαιναν ο μεσίτης με τον αγοραστή. Η Μάρω δεν ήξερε τίποτα για τον επερχόμενο όλεθρο και της είπε ότι οι δυο άνδρες είναι κηπουροί που είχαν περάσει για να δώσουν μια προσφορά για την περιποίηση του γκαζόν.

Αυτά σκεφτόταν περιμένοντας το κοριτσάκι του. Τελικά το Zonars τού άρεσε, αν και η επίπλωση του Βαράγκη δεν ταίριαζε με τα ρούχα των πελατών. Τους κίταζε έναν έναν προσεκτικά αλλά ούτε ένας δεν είχε ντυθεί σε ράφτη, μπορούσε να το καταλάβει από τα πλαστικά κουμπιά. Ακριβά κοστούμια, ακριβά υποκάμισα φτιαγμένα από φτηνά υφάσματα με φτηνά κουμπιά. Αναρωτήθηκε γιατί ο κόσμος δεν είναι πιο προσεκτικός με την αμφίεσή του, αλλά θυμήθηκε το δικό του

χρέος και λούφαζε στο κάθισμά του. Ξαναδιάβασε το άρθρο και φαντάστηκε τον εαυτό του σε διεισδύσεις με την ορμή ειχοσάχρονου. Μια ανεπαίσθητη κίνηση μέσα στο εσώρουχό του ήταν η απόδειξη ότι θα τα κατάφερνε. Παρέμενε ζωντανός εκεί κάτω. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη για να στείλει ένα γραπτό μήνυμα στη φίλη του. Φόρεσε τα γυαλιά της πρεσβυωπίας, σκέφτηκε ότι ήταν ώρα για κάτι πικάντικο αλλά όχι για κάτι πολύ προκλητικό και πληκτρολόγησε: «Τι χρώμα βρακάκι φοράς;». Πάντα ξεκινούσε με κάτι τέτοιο ουδέτερο και συνέχιζε αυξάνοντας τη δόση της προστυχιάς.

Γράφοντας το μήνυμα στο τηλέφωνο, άκουσε τιτιβίσματα πάνω από το κεφάλι του ενώ ένα σύννεφο από μυρωδιές γέμισε τον χώρο. Ρουθύνισε πριν ανασηκώσει το κεφάλι. Δεν ήταν αρώματα, ήταν αφρόλουτρο με άρωμα κίτρο και μανταρίνι. Αναρωτήθηκε αν είναι δυνατόν να είχαν κάνει όλες μαζί ντους και μάλιστα προ δεκαλέπτου. Στιγμιαία φαντάστηκε γυναίκες γυμνές σε χαμάμ. Ήθελε να κρατήσει λίγο ακόμα την αγωνία, να κάνει λίγη εξάσκηση στην αναγνώριση φωνών. Τέσσερις γυναίκες προσπαθούσαν να διαλέξουν τραπέζι. Τελικά κάθισαν ακριβώς πίσω του. Δεν κρατήθηκε, θέλησε να δει ποιες κουβαλούν τη μυρωδιά της καθαριότητας, οπότε έστρεψε αργά το κεφάλι. Είχαν καθίσει πέντε γυναίκες, η μία ήταν σιωπηλή.

Το βλέμμα του δεν στάθηκε πάνω τους. Αυτή ήταν μια από τις τεχνικές του. Ποτέ δεν κάρφωνε τα μάτια του, αλλά με ένα φαινομενικά αδιάφορο κοίταγμα κα-

τέγραφε όλα όσα είχε δει. Κοίταζε το ρολόι του και χαμογέλασε. Είχε πέντε λεπτά ακόμα πριν από την άφιξη της Λήδας. Θα μπορούσε να κάνει συνοπτική περιγραφή της καθεμιάς από τις κυρίες με το λίγο που τις είχε δει. Είχαν ηλικίες ανάμεσα στα σαράντα και τα πενήντα, εκτός από μια που ήταν μικρότερη αλλά δεν ήταν κόρη κάποιας από την παρέα. Φαίνονται ποιες είναι μάννα και κόρη και ποιες είναι φίλες. Τούτες εδώ ήταν απλά γνωστές. Ο Ρεμούνδος σκέφτηκε ότι θα είχε κάνει λαμπρή σταδιοδρομία αν εργαζόταν σε μυστικές υπηρεσίες. Φαντάστηκε τον εαυτό του σε ρόλο κατασκοπού αλλά ήταν πολύ νωρίς για να παραγγείλει μαρτίνι.

Το κινητό του έκανε τον γνώριμο ήχο του μηνύματος. Η Λήδα. «Έλαβα μήνυμα για βρακάκι. Τι εννοείς;» Λάθος παραλήπτης. Κοκκίνισε από την γκάφα του. Ευτυχώς δεν έγραψε κάτι πιο προσωπικό με στοιχεία ανατομίας. Πριν απαντήσει, έλαβε δεύτερο μήνυμα, ξανά από τη θυγατέρα. «Έχω μπλέξει, αργώ λιγάκι. Πρόβλημα;» Κανένα πρόβλημα. Κανένα πρόβλημα επειδή ήταν η κορούλα του. Άλλωστε δεν είχε κάτι άλλο να κάνει. Θα περίμενε όση ώρα χρειαζόταν. Ο ίδιος ήταν υπερβολικά συνεπής, δηλαδή θεωρούσε ότι έχει καθυστερήσει σε ραντεβού αν εμφανιζόταν με ένα λεπτό καθυστέρηση. Τα τρία λεπτά ήταν έγκλημα. Εξίσου αυστηρός ήταν με τους άλλους.

Σε ένα από τα πρώτα ραντεβού για σινεμά με τη Μάρω, τον είχε στήσει περίπου είκοσι λεπτά. Η ουρά έξω από το σινεμά Αελλώ ήταν τεράστια, με τους

νεαρούς να είναι ήδη σε έξαψη. Θα έβλεπαν τη Ζωή Λάσκαρη να υποδύεται την παραστρατημένη «Στεφανία», μια κοπέλα στο αναμορφωτήριο, οι φήμες έδιναν κι έπαιρναν για την ταινία, έλεγαν ότι η Στεφανία είχε ερωτική επαφή με δυο αγόρια ταυτόχρονα, στο ίδιο κρεβάτι. Ο νεαρός Ιωσήφ προτιμούσε να δει μόνος του το έργο παρά με τη μέλλουσα γυναίκα του. Είχε περάσει καταπληκτικά, εκείνος και η Ζωή, η γυμνόστηθη Ζωή. Ταυτίστηκε με τον εραστή, κατόπιν με τον φίλο του εραστή και κατέγραφε τις σκηνές στο μυαλό του. Η αίθουσα μύριζε τεστοστερόνη, τα καθίσματα κουνιόνταν καθώς τα πιο πολλά αγόρια πάλευαν με τον εαυτό τους μέσα στο σκοτάδι.

Ο Ιωσήφ κράτησε τις εικόνες για αργότερα. Την επόμενη μέρα άφησε να εννοηθεί ότι έφυγε από το σινεμά και επ' ευκαιρία έδωσε στη Μάρω ένα μάθημα περί συνέπειας στα ραντεβού. «Θέλω να με σέβεσαι όπως σε σέβομαι κι εγώ» της είπε και χαμογέλασε ανασύροντας τη γλυκιά ανάμνηση της γυμνής ηθοποιού. Στη Λήδα δεν έκανε ποτέ μάθημα περί συνέπειας στα ραντεβού και ιδού τα αποτελέσματα. Ποτέ δεν ήταν στην ώρα της. Δεν μπορούσε όμως να θυμώσει μαζί της, τουναντίον θα έβρισκε κάτι θετικό από την καθυστέρησή της. «Να, τώρα μου δίνει την ευκαιρία να απολαμβάνω μυρωδιά από αφρόλουτρο μανταρίνι». Ο Ρεμούνδος μετακινήθηκε ελαφρά και έριξε διακριτικά μια δεύτερη ματιά στο πλαϊνό τραπέζι. Είδε τη σιωπηλή να κάθεται στην άκρη του καθίσματος. Το δεξί χέρι ήταν ακουμπι-

σμένο στον μηρό, με την παλάμη προς τα πάνω. Παλιά συνηθιζόταν πολύ αυτή η στάση, πιο παλιά, τόσο ώστε να μην ταιριάζει σε αυτή τη γυναίκα που πρέπει να ήταν λίγο πάνω από τα πενήντα.

Είχε αφήσει τα μαλλιά της να γκριζάρουν και αυτό της πρόσθετε χρόνια. Τα συγκρατούσε με μια στέκα που ήταν της μόδας πριν από δεκαετίες. Φορούσε γυαλιά με έναν αδιάφορο, κλασικό σκελετό, φούστα γκρι, μπλούζα γκρι και αντρικό ρολόι. Ο Ρεμούνδος έσκυψε για να δει τα παπούτσια της. Ήταν σίγουρος. Φορούσε απλά μοκασίνια Gucci, όχι του κουτιού αλλά με γυαλισμένη αγκράφα. Το ίδιο και η τσάντα, δερμάτινη, κεραμιδί, διαφορετικό χρώμα από τα παπούτσια, άφθαρτη και αυτή. Τίποτα κραυγαλέο αλλά όλα καλής ποιότητας. Δεν θα την έλεγε κανείς παχουλή αλλά σίγουρα είχε κάποια παραπάνω κιλά από το κανονικό βάρος. Η Σοφία Δαραβίγκα έπινε ένα ποτάκι πριν κοιμηθεί και κάποια βράδια έπινε ένα μπουκαλάκι, χαλάρωνε μπροστά στην τηλεόραση. Σερνόταν το βράδυ, σερνόταν και τη μέρα, δεν είχε τι να κάνει με τη ζωή της, υποχρεώθηκε να βγει στη σύνταξη νεότατη, όταν η Ολυμπιακή Αεροπορία πουλήθηκε σε ιδιώτη, στον Ανδρέα Βγενόπουλο. Η εταιρεία ανήκε στο κράτος και ανάγκασε μερικές χιλιάδες υπαλλήλους να πάρουν πρόωρη σύνταξη ώστε να μην έχει πλεονάζον προσωπικό ο νέος ιδιοκτήτης. Η Σοφία δεν κατάλαβε πότε γκριζάραν τα μαλλιά της ούτε πότε πήρε τα παραπανίσια κιλά.